

ELLE KENNEDY

De
**CHARLIE
METHODE**

Vertaald door Jeannet Dekker

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Dit boek is voor iedereen die heel goed is
in verkeerde beslissingen nemen.

HOOFDSTUK 1

Charlotte

Volgens sommigen leid ik een dubbelleven

Doe het nooit met een footballer in een auto.

Dat zegt mijn moeder altijd tegen me.

Oké, ik lieg. Dat zegt mijn moeder nooit. Maar ik ben er honderd procent zeker van dat mijn moeder het niet eens zou zijn met wat ik op dit moment aan het doen ben.

Of op het punt sta te gaan doen.

Isaac Grant is een twee meter lange gespierde reus die amper op de voorstoel van zijn eigen auto past. Natuurlijk heeft hij een sportauto. Een rode Porsche 911 coupé, die ik meteen zag staan toen ik de parkeerplaats achter de bejaardensoos van Hastings op draaide. Ik moest mijn lippen aflikken, want die auto is zo sexy dat ik ervan huiverde.

En misschien huiver ik nu door Isaac, die met zijn tong mijn mond verkent en met langzame, vaardige bewegingen de mijne plaagt. Hij is erg goed in zoenen. Ondertussen beweegt hij zijn vingers in me. Daar is hij ook goed in. Hij kromt die twee vingers en raakt daardoor precies het lekkerste plekje aan. Door de golf van genot die daarop volgt, trekken mijn spieren samen rond zijn hand.

‘Mmm, schat,’ kreunt hij tegen mijn lippen. ‘Dat wil ik zo graag rond mijn pik voelen.’

Een golf van begeerte gaat door me heen. Zulke dirty talk windt me enorm op. Daardoor bewegen mijn inwendige spieren opnieuw, alsof ik zijn vingers in me wil vangen. Isaac maakt weer

een verstikt geluid vol verlangen. Ik duw mijn bekken schaamteloos tegen hem aan, maar hij heeft geen bezwaar tegen mijn gebrek aan zelfbeheersing.

Hij begint mijn hals te zoenen. Het kippenvel dat op mijn huid verschijnt, verandert al snel in heerlijke rillingen als ik hem tegen mijn dij voel. Lang en hard en schijnbaar eindeloos, waarmee hij de theorie van mijn beste vriendin Faith bevestigt: de grootte van de handen van een man komt overeen met het formaat van wat er in zijn broek zit.

Over Faith gesproken, ik ben nog maar tien tellen van een orgasme verwijderd of haar ringtoon overstemt het zware gehijg dat vanaf de voorstoel opstijgt.

‘Shit,’ mompel ik. Ik hou mijn heupen stil.

‘Niet opnemen,’ mompelt Isaac terug.

‘Ik moet wel.’

Vol spijt reik ik naar de rechterstoel, waar ik mijn telefoon heb neergelegd.

Faith Grierson is de enige die weet waar ik nu ben. De enige die op de hoogte is van de stiekeme afspraakjes die ik af en toe maak. Goed, ik had Isaac vanavond kunnen treffen zonder dat iemand ook maar iets wijzer was geworden en mezelf later de nodige plagende opmerkingen kunnen besparen, maar hoewel de kans klein is dat de beste wide receiver van het footballteam een bijbaan als moordenaar heeft, leek het me slim om Faith te laten weten waar ik ben. Zij oordeelt niet.

‘Nee-hee,’ protesteert Isaac als ik mijn telefoon pak.

‘Sorry, kan een noodgeval zijn.’ Ik druk het toestel tegen mijn oor. ‘Hoi, wat is er?’

‘Het spijt dat ik je stoort, maar blijkbaar moeten we vanavond vergaderen over het voorzittersgala.’

‘Nee, dat moeten we niet. Dat is morgen.’

‘Nou, kijk, Charlotte,’ zegt Faith op dat droge toontje van haar, ‘ik weet dat het morgen is, jij weet dat het morgen is, maar enig idee wie niet weet dat het morgen is en heeft besloten om het hele huis wijs te maken dat wij het mis hebben?’

‘Fucking Agatha,’ zeg ik nors.

‘Fucking Agatha,’ bevestigt ze. Haar lach kietelt mijn oor. ‘Ik heb tegen haar gezegd dat je onderweg bent, dus tenzij je morgen een twee uur durende preek wil aanhoren, kun je maar beter meteen hiernaartoe komen.’

‘Iew. Ik kom eraan, bedankt voor het bellen.’

Ik hang op en vloek binnensmonds. Agatha Buckley-Ellis flikt dit soort geintjes voortdurend. De voorzitter van Delta Pi, mijn dispuut aan Briar University, is niet in staat om toe te geven dat ze een fout heeft gemaakt of zich heeft vergist. Ze houdt altijd zo haar poot stijf dat het een wonder is dat ze nog kan lopen.

Honderd procent zeker weten dat die vergadering morgen was. Mijn agenda is niet het Wilde Westen, er wordt niks genoteerd zonder gedegen bevestiging. Het is waarschijnlijk niets om over op te scheppen, maar als het om mijn agenda gaat, ben ik een onvervalste obsessieve mierenneuker.

Bovendien vergaderen we nooit op vrijdagavond. Iedereen weet dat Sherise, de rechterhand van Agatha, op vrijdagavond altijd naar de kapper in Hastings gaat om haar grijze haar te laten bijkleuren. Sherise beweert dat ze op haar veertiende al grijze slapen had, want blijkbaar worden alle vrouwen in haar familie voortijdig grijs, maar Faith en ik denken dat het door Agatha komt. Onze voorzitter kan voor een ongelooflijke hoeveelheid stress zorgen.

‘Ik vind het heel vervelend,’ zeg ik tegen Isaac. ‘Helemaal vergeten dat ik een belangrijke vergadering heb.’

‘Ben je soms een of andere succesvolle zakenvrouw?’

‘Nee, maar ik zit in het bestuur van Delta Pi, dus ik moet erbij zijn.’

Hij kijkt me aan. Een blik naar beneden maakt me duidelijk dat zijn erectie al afneemt, maar nog steeds indrukwekkend is.

‘Gaat het?’ vraag ik. Ik laat me van zijn schoot glijden. De passagiersstoel biedt ook niet veel ruimte, maar het lukt me in elk geval om mijn witte kanten slipje aan te trekken en mijn plooirokje glad te strijken over mijn dijen.

De footballer naast me blijft me aanstaren. 'Ik wil dat je eerlijk tegen me bent.'

'Oké?' Ik kam met mijn vingers mijn haar en stop het achter mijn oren.

'Walg je van me?'

'Pardon, wat?'

'Walg je van me?' herhaalt hij met opeengeklemd kaken. De aderen in zijn onderarm zwellen op als hij over de brug van zijn neus wrijft. Dit is duidelijk pijnlijk voor hem.

'Isaac... je zat net met je vingers in me,' breng ik hem in herinnering.

'Ja, en nu ga je ervandoor. Omdat ik je niet heb laten klaarkomen?'

O god. Ik weet dat lachen in deze situatie niet de juiste reactie is, maar het wordt steeds moeilijker om me in te houden. De lach borrelt op in mijn keel en wil worden vrijgelaten.

'Is dat het?' dringt hij aan.

'Nee.' Ik probeer zo geruststellend mogelijk te klinken. 'Ik stond op het punt om klaar te komen, echt waar.'

'Ja?'

'Ja! Ik was alleen vergeten dat ik vanavond een vergadering van mijn dispuut heb.'

Het is alsof ik niks heb gezegd, want hij vraagt: 'Vind je me niet aantrekkelijk?'

Mijn mond valt open. 'Je bent Isaac Grant.'

'Eh, ja, dat dacht ik dus ook. Meestal komen de chicks vanzelf op me af. Ik hoef maar ergens naar binnen te lopen of er zijn tig vrouwen die met me mee naar huis willen, maar opeens is er een-tje die niks van me wil weten. Opeens zegt er iemand: wacht even, sta je nou te flirten? Sorry, heb al plannen, tot later.' Hij kreunt verontwaardigd. 'Ik dacht dat ik Isaac Grant was!'

'O lieverd, is er soms iemand die je aan jezelf liet twijfelen?'

'Nee.'

Dat liegt hij. Het was namelijk een erg specifiek voorbeeld.

Ik steek mijn hand uit over de middenconsole en geef hem een

klopje op zijn gigantische bovenarm. 'Maakt niet uit wie ze is, ze is deze twijfel niet waard.' Ik gebaar naar zijn brede, gespierde lijf. 'Je bent een god. Jouw lichaam is...' Heel even wordt mijn blik wazig, en ik leun als vanzelf naar voren, alsof ik hem wil zoenen. Om op het allerlaatste moment te beseffen wat ik wilde doen en me in te houden. 'Geloof me, je bent heel erg knap. En je weet wat je met je vingers moet doen. Vergeet die griet.'

Rond zijn lippen verschijnt een hoopvol lachje. 'Moet ik jou ook vergeten?'

'Huh?'

'Dat zei je gisteren toen we voor de Coffee Hut stonden, weet je nog? Dat we vanavond zouden afspreken en daarna zouden vergeten dat dit is gebeurd.'

'Nee, we zouden doen alsof het nooit is gebeurd,' verbeter ik hem.

Dat is het standaardriedeltje dat al mijn scharrels te horen krijgen: als je me later op de campus tegenkomt, doe dan net alsof je me niet kent. Toen hij gisteren voor het koffietentje met me begon te flirten, wilde ik hem eerst afwijzen, maar hij wist me over te halen. Ik snap nog steeds niet hoe het hem is gelukt, maar het is wel duidelijk dat hij zich over zijn charme geen zorgen hoeft te maken.

'Strikt genomen telt dit niet als een echte date.' Hij trekt suggestief zijn wenkbrauwen op. 'Het kwam voor ons allebei niet tot een orgasme.'

'Dat niet, nee, maar dit was voorlopig mijn enige vrije avond, dus...' Ik buig me naar hem toe en geef hem alsnog die zoen, op zijn wang. 'Wordt vervolgd. En zo niet, dan was het leuk om je te leren kennen. Maar nu moet ik echt gaan.'

'Rij voorzichtig,' zegt hij.

'Doe ik.'

Ik spring uit zijn Porsche en draaf naar de zoveelstehands sedan die ik van mijn zus Ava heb overgenomen toen zij vier jaar geleden aan Briar afstudeerde. Onze hele familie heeft hier gestudeerd. Mijn moeder was ook lid van Delta Pi, dus ik moest me tij-

dens mijn eerste jaar wel aanmelden. Als het aan mij had gelegen, was ik helemaal niet bij een vereniging gegaan, of zo ja, dan bij een veel leuker dispuut. Maar nee, ik moet nu als een gek vanuit Hastings naar huis rijden omdat onze voorzitter een tiran is.

Hastings, dat tien minuten van de campus van Briar ligt, is zo'n stadje dat typisch is voor het noordoosten van het land: een pittoreske hoofdstraat, unieke winkeltjes en een historisch stadsplein. Isaac en ik hadden vanavond achter de bejaardensoos afgesproken omdat het daar vanaf een uur of vier, wanneer de ouderen van Hastings het tijd vinden voor het avondeten, compleet uitgestorven is. Hij woont in een van de straten vol bomen daar in de buurt, maar ik wilde niet bij hem thuis afspreken, want hij deelt zijn huis met drie andere footballers die mij niet hoeven te zien.

Volgens sommigen leid ik een dubbelleven.

Oké, volgens Faith.

Maar mijn beste vriendin heeft slechts deels gelijk. Het is niet zozeer een dubbelleven, maar meer een extreem geheimgehouden leven. Soms kies ik voor activiteiten of neem ik risico's die niet overeenkomen met het beeld van mezelf dat ik aan de buitenwereld wil laten zien.

Voor mijn familie ben ik hardwerkende, verantwoordelijke Charlotte. Hun perfecte dochter, hun geliefde zus.

Voor de andere leden van mijn dispuut treed ik in de voetsporen van mijn moeder. Sterk maar braaf, zelfverzekerd maar kuis.

Ik ben de dochter op wie mijn ouders trots kunnen zijn, een voorbeeld voor onze eerstejaarsleden. En ik ben er vrij zeker van dat een lekkere footballer naaien op een verlaten parkeerplaats niet bepaald past bij een voorbeeldfunctie.

Ik stel anderen niet graag teleur, daar komt het denk ik op neer. Alleen al bij het idee krijg ik uitslag. Dus ja, als ik wil vermijden dat mijn familie en vriendinnen me met een uiterst teleurgestelde blik aankijken, kan ik mijn minder keurige bezigheden maar beter streng geheimhouden.

Ik rij snel naar de campus en minder pas vaart als ik bij de brede

straten aankom waar de dispuuthuizen staan. Voor de meeste moet je op straat parkeren, maar ons pand ligt aan het einde van de straat en heeft een eigen parkeerterreintje voor auto's van leden.

Het is duidelijk ook het indrukwekkendste huis hier, een herenhuis met twee verdiepingen, witte zuilen naast de voordeur en een gevel vol wingerd. Die wingerd is niet langer groen, want de uitbundige groei van de lente en zomer is inmiddels voorbij, maar de bruin geworden ranken weigeren hun grip op de bakstenen te laten verslappen en klampen zich vast aan de muren.

Ik pak mijn laptop van de voorstoel en loop de brede treden op naar de dubbele deuren met de glanzende koperen kloppers. Die kloppers zijn misleidend, want om binnen te komen moet je een code intikken in het veel modernere keypad dat in het kozijn is aangebracht. Boven die deuren staan onze Griekse letters in trots goud.

Alles aan Delta Pi straalt exclusieve elegantie uit. We zijn geen feestdispuut. We zijn een gezelschap dat echtgenotes van senatoren en first lady's voortbrengt. Ergens in de afgelopen decennia is besloten dat we zelf ook politici en carrièrevrouwen kunnen worden, maar hou dat feminisme binnen de perken, dames. We worden nog altijd geacht om ons te onderwerpen aan het patriarchaat. Dat heeft Agatha afgelopen september letterlijk zo tegen de feuten gezegd.

Iew, ik hoor nu weer dat minachtende toontje van haar. Daardoor wil ik me omdraaien en terugrennen naar mijn auto.

Maar ik adem in en onderga gelaten mijn lot door de code voor de voordeur in voeren. Zodra ik naar binnen stap, hoor ik luide vrouwenstemmen vanuit de eetkamer.

Ik zal eerlijk zijn, het is nogal behelpen in een huis met alleen vrouwen. Nul komma nul privacy. Nada, niks. En dat betekent dat ik mijn scharrels niet mee naar huis kan nemen. Het patriarchaat keurt blijven slapen af. Je moet er toch niet aan denken dat al die toekomstige echtgenotes hun bed vullen met geile corpsballen of met hipsters die iets in de kunst doen. We geven ook

geen feesten, alleen diners, twee keer per jaar. Compleet met duur porselein, catering en avondjurken.

Tijdens ons laatste diner heeft Faith een gruwelijke misstap begaan door haar date mee naar boven te smokkelen. Ze hebben zitten zoenen totdat een van Agatha's hielenlikkers haar verlinkte en Faith voor het bestuur moest verschijnen om te horen wat een gepaste straf was voor zo'n schandelijke daad.

Als penningmeester was ik gedwongen om bij dat slopende overleg aanwezig te zijn. Ik stemde tegen een aantekening in Faiths dossier, maar de meeste anderen stemden voor. Het is een erg bloeddorstig bestuur.

Mijn platte schoenen raken hoorbaar de houten vloer als ik snel door de hal loop, langs de wenteltrap naar de eerste verdieping. Aan het plafond hangt een kroonluchter, waarvan het licht alles in een zilveren gloed dompelt. Het huis is aan de binnenkant al net zo onberispelijk als buiten. Agatha regeert met strakke hand, dus er valt niet te onderhandelen over de huishoudelijke taakverdeling.

In de eetkamer staat een lange mahoniehouten tafel waaraan tijdens officiële diners en wekelijkse vergaderingen plaats is voor dertig leden. Ook hier hangen kroonluchters, en aan de andere kant van de kamer zijn twee openslaande tuindeuren die toegang geven tot een grote veranda aan de achterzijde van het huis, waar de rieten tuinmeubels staan. Alles hier straalt de rijkdom van de oostkust uit.

Ik loop de eetkamer in en zie dat iedereen al aan de tafel zit. We hebben in totaal zo'n honderd leden, maar er wonen er maar dertig in dit huis, en tijdens een vergadering zijn we nooit met meer dan vijftig.

Ze richten hun blik allemaal op mij. Agatha, onze illustere voorzitter, trekt een perfect geëpileerde wenkbrauw op. 'Kijk eens wie ons met haar aanwezigheid vereert.' Haar stem druipt van de gespeelde vriendelijkheid.

'Het spijt me heel erg,' zeg ik tegen haar. 'Dit stond voor morgen in mijn agenda.' Ik glimlach zo verontschuldigend mogelijk en

draaf naar mijn vaste zitplaats, naast onze vicevoorzitter, Sherise, een knappe Zwarte jonge vrouw met ernstige donkere ogen en mondhoeven die afkeurend naar beneden wijzen omdat ik zo laat ben. De leden van ons bestuur nemen hun functies enorm serieus.

Degenen die geen zitplaats hebben, en dat zijn voornamelijk de feuten en jongerejaars, staan tijdens vergaderingen langs de muur, als driftige peuters die moeten afkoelen.

Zodra ik ben gaan zitten, haal ik mijn laptop uit mijn tas. De hele tijd voel ik dat Agatha haar afkeurende blik op me richt.

Als ik opkijk, houdt ze haar hoofd schuin en bekijkt ze me alsof ik een insect ben dat ze wil doodtrappen. 'Een lid van ons dispuut hoort te allen tijde punctueel te zijn, Charlotte. Zeker onze penningmeester, die we meer dan wie ook moeten kunnen vertrouwen.'

Meer dan wie ook? Waarom? Ben ik de paus?

Ik ga alleen maar over het geld. Ik stel het jaarlijkse budget op. Ik noteer alle inkomsten en uitgaven. Als ik geluk heb, mag ik de boekhouding controleren, maar zelfs ik weet dat mijn functie hier kan worden uitgevoerd door iedereen die ook maar een beetje kan rekenen.

Sterker nog, ik was niet eens uit op dit baantje en had me waarschijnlijk verzet tegen het cliché dat 'Aziaten goed in rekenen zijn' als mijn moeder tijdens haar jaren hier geen penningmeester was geweest. En ze wilde heel graag dat ik bij het bestuur zou gaan. Of nou ja, dat heeft ze niet hardop gezegd, maar ik wist dat het heel veel voor haar zou betekenen als ik haar voorbeeld zou volgen, vooral omdat mijn oudere zus niks van het lidmaatschap wilde weten.

'Duidelijk. Ik zal mijn agenda beter bijhouden,' zeg ik. Ik kijk met opzet niet naar Faith, want ik weet al dat haar ogen fonkelen van pret.

Agatha knijpt de hare een klein beetje toe, alsof ze probeert te bepalen of dat sarcasme was. Ze is duidelijk teleurgesteld dat ik niet onderdaniger ben, maar omdat de hele eetkamer op ons zit

te wachten, knikt ze en zegt: 'We gaan beginnen.'

Ze gaat aan het hoofd van de tafel zitten en legt haar handen op het glanzende tafelblad, met haar vingers met de keurig gemanicuurde nagels in elkaar gehaakt. Ze draagt een parelketting om haar hals.

Zeker weten dat Agatha Buckley-Ellis de enige is die voor een huisvergadering parels omdoet. Haar hele leven draait om een onberispelijk imago uitdragen. Haar garderobe bestaat uit zorgvuldig uitgekozen kleren van dure merken, met op elkaar afgestemde pastelkleuren of kakkerige dessins, en ze komt alleen keurig opgemaakt en met een perfect kapsel haar kamer uit.

Vanavond bespreken we het voorzittersgala, een evenement dat we elke januari organiseren ter ere van voormalige voorzitters van ons dispuut. Gewoonlijk luister ik niet naar Samantha, hoofd organisatie, die de leiding heeft over alles wat we plannen, maar toevallig is mijn moeder dit jaar een van de twee eregasten. Terwijl Samantha eindeloos blijft zemelen over de gastenlijst en geschikte locaties, rol ik in gedachten zo hard met mijn ogen dat ik bijna mijn oogzenuw verrek. Ze heeft altijd zo'n ernstig toontje, alsof het organiseren van benefietavonden en borrels vergelijkbaar is met een hersenoperatie.

Een uur lang maak ik aantekeningen en ik zeg alleen iets als me wordt gevraagd of we ergens het budget voor hebben. Als de vergadering eindelijk is afgelopen, sta ik als een van de eersten op.

In de hal pakt Faith mijn arm vast. Ze houdt haar hoofd vol krullen zo dicht bij het mijne dat ik een vleugje van haar aardbeishampoo opvang.

'Zeg alsjeblieft dat je minimaal één keer bent klaargekomen voordat ik je stoorde,' fluistert ze in mijn oor.

Somber laat ik mijn hoofd op haar schouder rusten. 'Helaas.'

'Sorry. Ik voelde me al zo schuldig toen ik je belde.'

'Het geeft niet. Ik had het nog eeuwen moeten horen als ik de vergadering had gemist.'

Ik zie dat Blake Logan in de ruime hal op me staat te wachten en zwaai naar haar. Dan kijk ik weer naar Faith. 'Ik wil Blake

even spreken. Zin om straks op mijn kamer nog iets te kijken?’

‘Ik kan niet, ik heb in Fairview House met een paar vriendinnen van college afgesproken. Je mag wel mee.’

‘Nee, dank je, ik heb geen zin om er weer uit te gaan.’

‘Ga je morgen nog naar je ouders?’

Ik knik. ‘Ja, morgenochtend.’

Ze kijkt me indringend aan. ‘En je gaat het ze dit keer vertellen?’

‘Dat is wel het plan,’ zeg ik luchtig.

Dat was vorig weekend ook het plan, maar in plaats daarvan verloor ik na de rit van tweeënhalf uur naar Connecticut de moed en vertelde ik niet wat de echte reden was voor mijn bezoek. Ik heb gewoon met mijn ouders geluncht en ben daarna terug naar Briar gereden. Vijf uur rijden voor een maaltijd van een uur. En mensen vinden me intelligent.

‘Oké, nou, als je behoefte hebt aan geestelijke steun, moet je me maar ongemerkt op de speaker zetten, dan stuur ik aanmoedigende vibes,’ belooft Faith.

‘Afgesproken.’

Nadat ze met een omhelzing afscheid heeft genomen, draaft ze ervandoor en ik ga bij Blake in de hal staan. De knappe brunette met de sproeten is dit jaar mijn ‘kleintje’. Dat heb ik altijd een vreselijke term gevonden, want ze is een eerstejaars, geen peuter. Helaas kun je niks beginnen tegen tradities. Ons dispuut heeft zelfs een hele ceremonie om duidelijk te maken welke nieuwelingen er aan welke leden worden gekoppeld. Dat is een weerzinwekkend zoete bedoening, compleet met themacadeautjes en een uitgebreide onthulling, alsof we aanstaande ouders zijn die in ballonnen prikken om te laten zien dat de glitter erin roze of blauw is.

Het begeleiden op zich vind ik niet erg. Het is dit jaar mijn taak om haar wegwijs te maken, dus we komen een keer per week bij elkaar om te praten over haar doelen, haar studieprestaties of wat haar verder bezighoudt.

‘Hoi,’ zeg ik. Bij wijze van groet knijp ik in haar arm.

Ik zie dat ze het armbandje draagt dat ik haar tijdens de onthul-

ling heb gegeven en dat doet me wel iets. De gladde blauwgroene steentjes kunnen je helpen om alles helder te zien, of dat beweerde die mevrouw in de holistische winkel in Hastings in elk geval. Het leek me passend voor Blake, omdat ze tijdens de kennismakingstijd bekende dat ze geen flauw idee heeft wat ze met haar leven wil gaan doen. Ze heeft nog geen hoofdvak gekozen, wat voor een eerstejaars niet ongewoon is, maar Agatha staat erop dat ieder lid van ons dispuut doelen, structuur en een Plan heeft, met een hoofdletter P.

‘Hoe was je week?’ vraag ik.

Blake woont niet hier in huis, want eerstejaars aan Briar moeten in een studentenflat wonen, maar de nieuwe leden moeten verplicht alle vergaderingen bijwonen. Alleen als je dood bent of op sterven ligt mag je een keertje overslaan.

‘Goed, maar ik wilde het met je hebben over mijn college media. Misschien kunnen we zondag samen ontbijten...’ Ze schrikt opeens op en steekt haar hand in haar zak. ‘Sorry, trilstand. Ik schrok me kapot.’

Ik zie grinnikend dat ze haar telefoon uit haar zak haalt. Ze kijkt naar het schermpje, rolt met haar ogen en stopt het dunne zwarte toestel terug in haar zak.

‘Wie was dat?’

‘Niks belangrijks. Of nou ja, iemand die graag belangrijk wil zijn,’ geeft ze toe. Voordat ik nog meer vragen kan stellen, zegt ze: ‘Dus ja, zondag ontbijten? Ik kan hiernaartoe komen, of we spreken af in Carver Hall. Ik heb gehoord dat de omeletten daar super zijn.’

‘Ik stem voor Carver. Moet ik mijn laptop meebrengen? Gaan we uitgebreide lijstjes maken?’

Ze perst haar lippen open, alsof ze haar lachen probeert in te houden. ‘Ik moet even zeggen dat het best... eng is, zo verlekkend als jij kijkt wanneer je het over lijstjes maken hebt.’

‘Ik weet het.’ Ik slaak een zucht. ‘Ik zal proberen om mijn opwinding te beheersen.’

Blake grinnikt.

‘Kom, dan loop ik met je mee naar de deur,’ bied ik aan.

We komen op hetzelfde moment bij de voordeur aan als Noelle en Veda, die dachten dat ze ongezien konden wegglijpen.

‘Worden jullie ergens verwacht?’ vraag ik geamuseerd.

Ze draaien zich allebei met een ruk om en trekken een schuldig gezicht. Het valt me op dat ze geen van beiden kleding dragen die bij Agatha door de beugel kan.

‘Er is een feestje bij Sigma.’ Noelle laat haar stem dalen en werpt een blik over haar schouder om er zeker van te zijn dat het huis-hoofd niet in de buurt is.

Leuk weetje: sommige Ivy League-universiteiten ontmoedigen of verbieden zelfs de feesten van studentenverenigingen. Maar ons dispuut legt zichzelf die beperkingen op.

We staan bekend om onze inzet voor goede doelen, ons uitstekende leiderschap en onze uitmuntende studieresultaten. En onze saaiheid. Maar hoewel het bezoeken van feesten van andere dispuuten wordt ontmoedigd kan zelfs Agatha niet voorkomen dat jongedames tijdens hun studiejaren bronnen van vermaak opzoeken.

‘Ga je mee?’ Noelle staat bijna te fluisteren, terwijl Veda met een scherpe blik de trap in de gaten houdt, om te voorkomen dat Agatha ons opeens verrast door af te dalen.

‘Nee, laat maar,’ antwoord ik. De twee meiden gaan er als voortvluchtigen vandoor.

Ik neem afscheid van Blake en blijf staan kijken totdat ze veilig en wel in haar Uber zit, en dan loop ik naar mijn slaapkamer boven. Op de tweede verdieping deelt iedereen een kamer, maar de ouderejaars en het bestuur krijgen voorrang en hebben een kamer voor zich alleen op de eerste verdieping. Dat geldt ook voor ondergetekende.

Op de gang kom ik Jia tegen, het enige andere lid met Koreaanse roots, maar we zijn niet de enige Aziatische leden. Je kan veel zeggen over Agatha, maar mensen van kleur zijn welkom bij Delta Pi, mits ze uit een goed nest komen. Onze waarde leidster discrimineert alleen op sociale klasse. Geen rijke familie? Vergeet het maar.

Ik schop mijn schoenen uit en doe mijn deur op slot. Godzijdank mogen we sloten op onze deur hebben, al wilde Agatha ooit een nieuwe huisregel invoeren die het gebruik ervan verbood. Dat was nadat de vriend van Fareeda zichzelf in haar kamer had opgesloten en er pas uit wilde komen als zij beloofde om het niet uit te maken. We moesten de brandweer bellen om de deur open te krijgen en die sukkel eruit te halen.

Iedereen lachte Agatha uit toen ze met dat slotenplan kwam. Het was fijn om te zien dat de anderen tegen de wensen van de koningin in opstand durven te komen, in elk geval wanneer onze privacy dreigt te worden aangetast.

Nadat ik mijn pyjama heb aangetrokken, kruip ik met mijn telefoon onder mijn dikke witte dekbed. Het is pas half tien, maar ik moet morgen vroeg op voor de rit naar Hamden.

Tijdens het scrollen verschijnen er een paar meldingen op het scherm, allemaal van mijn datingapp.

Oké, het is een sextingapp. Daten? Wie heeft daar nu tijd voor? Mijn studielast is enorm, maar dat heb je met exacte vakken. Bovendien wil ik geen vriend. Dat is te veel werk, dat heeft mijn laatste relatie me wel geleerd.

Mitch hengelde voortdurend naar bevestiging en had een ego dat buitensporig vaak moest worden gestreeld. Hij had problemen, waar ik verder niet mee zat, want we hebben allemaal shit waarmee we moeten dealen, maar Mitch verdiende iemand die hem veel meer kon geven dan ik. Iemand met meer geduld. Iemand die hem niet per ongeluk liet zitten omdat ze tot laat in het lab bezig was en de tijd was vergeten. Iemand die geen overmaat aan seks nodig had als uitlaatklep voor haar stress en niet bij hem aanklopte om hem te bespringen zonder zelfs maar hallo te zeggen.

Tegenwoordig neem ik genoeg met losse contacten, maar dat valt niet altijd mee omdat ik een naam hoog te houden heb. Een dame van ons dispuut kan zich niet neukend over de campus bewegen.

Gelukkig zijn sexy appjes soms al voldoende om de honger te stillen.

Ik open de app en kijk in mijn inbox. Er is een vent met wie ik al een tijdje klets, maar hij is gruwelijk slecht in dirty talk. Als ik zijn nieuwste bericht zie, moet ik een giechel inhouden.

Mijn zwellichamen zijn gevuld, dus ik heb een lekker hapje voor je.

Is er iemand die daar opgewonden van raakt?

Het is duidelijk tijd om een nieuw chatmaatje te zoeken.

Tien minuten lang bekijk ik de nodige kandidaten, maar ik match niet met de users die me aanspreken. In elk geval niet nu. Ik krijg vast veel meer matches als ik een foto upload waarop je mijn gezicht kunt zien. Volgens Faith denken de meeste mannen dat foto's van een mooi lijf zonder hoofd de accounts van bots zijn.

Maar geen denken aan dat ik met mijn hoofd op een app voor seks ga staan. Mijn profiel bestaat uit twee foto's: eentje waarop ik in bikini en hoofdloos te zien ben, die afgelopen zomer tijdens onze gezinsvakantie naar de Bahama's is gemaakt, en eentje waarop ik al even hoofdloos in een hemdje van paarse kant en een bijpassend piepklein slipje op mijn bed lig.

Die laatste foto is riskant, maar ik heb ervoor gezorgd dat er niets op staat wat naar mij te herleiden is. En als hij toch ergens online belandt, dan is het een meisje zonder hoofd op een doorsnee bed. Een erg kleine kans dat iemand er iets op herkent. Dat was in elk geval de conclusie van de Methode, en ik vertrouw mijn Methode voor honderd procent.

Faith moet daar altijd om lachen, maar ze zou het zelf eens moeten proberen. De Methode heeft me nog nooit in de steek gelaten. En ja, op mijn laptop staat een heel document met aanwijzingen voor het gebruik van de Methode, dus ook over de vraag of ik sexy foto's van mijn lijf online moet posten.

Ik ben en blijf een obsessieve nerd.

En toch spreek ik ook af voor seks met footballers op parkeerplaatsen.

Ik ben iemand met heel veel verschillende kanten, heeft Faith ooit gezegd. Het duurt even voordat je die allemaal gezien hebt.

Ik swipe langs meer profielen en word bestookt met aantrekkelijke ontblote bovenlijven, maar er is geen enkel gezicht dat me aanspreekt. Ik ga door op de automatische piloot totdat de app me opeens verrast: niet één, maar twee ontblote bovenlijven op dezelfde foto.

De naam van het profiel luidt: Lars & B.

Oké. Ik ben geboeid.

Ik klik op de naam om meer te kunnen lezen, maar eerlijk gezegd is het meer kwijlen dan lezen. Dit zijn twee erg goedgetrainde lijven. Ik kan elke buikspier zien zitten.

Een van de twee heeft een zongebruinde huid en vrijwel geen lichaamsbehaaring, behalve wat dons op zijn armen en benen. Hij is blond, dat zie ik omdat zijn haar tot aan zijn kin komt, de plek waar de foto is afgesneden. Ik stel me een soort Thor voor, afgaande op zijn lengte, spieren en huids- en haarkleur.

De ander heeft ook een lichte huid, met een toefje borsthaar tussen zijn duidelijk zichtbare borstspieren en een donker, aantrekkelijk streepje haar dat doorloopt tot aan zijn zwembroek, die laag genoeg hangt om die V bij zijn heupen te laten zien.

Thor heeft ook zo'n V.

Er komt geen einde aan.

Ik blijf maar staren. Dit zijn ontegenzegglijk de meest sexy lichamen die ik ooit heb gezien, en dat betekent dat ze waarschijnlijk allebei een rotkop hebben. Niemand kan genetisch met zoveel lekkers gezegend zijn.

Met ingehouden adem swipe ik naar de volgende foto, voorbereid op twee grijnzende trollen.

Nee dus. Weer een foto zonder hoofd. Van de blonde, in zijn eentje. Hij draagt een grijze joggingbroek. Nog meer verborgen lekkers dat mijn ogen streelt.

De derde foto is van de andere jongen, in een gescheurde jeans en een strak poloshirt dat zijn gespierde armen goed laat zien.

Hun beschrijving is al even intrigerend.

*Twee mannen, één profiel. Twee keer zoveel charme, dubbel zoveel lekers. Op zoek naar een jongedame die twee keer zoveel pret aankan. ;-)
Ben je een kinky type? Laat iets van je horen.*

Iets van me laten horen?

Tja, ik denk dat je wel kunt zeggen dat ik een kinky type ben. Maar...

Maar niets. Ik doe geen beloften als ik met deze twee een gesprek aanknoop. Er is geen enkele verplichting, alleen een beetje kletsen via de app, en als ik geen zin meer heb, blokkeer ik hen. We tekenen geen digitaal huwelijkscontract.

Mijn vingers zweven boven het icoontje met het hartje. Ik lik mijn lippen en... tik.

Er gebeurt niets.

Na al die spanning zijn we niet eens een match.